

Ce e la voi? Cum e la voi? m-a întrebat, în seara premierei spectacolului cu piesa Confuzia de D. Solomon, Alice Georgescu. La voi, la Baia Mare adică.

De fapt, ce se întâmplă la Teatrul Dramatic din Baia Mare acum, când ne mai despart doar câteva săptămîni de sfîrșitul stagiunii teatrale (sau al primei părți a stagiunii, cum edictaseră tovarășii de la CCES!)? Jucăm? Nu jucăm? Vin spectatorii? Mai sînt actori? Au plecat unii? (Aici? Dincolo?) Au venit alții? S-au pensionat cei aflați la vîrsta pensiei? Muncim? Vegetăm? Așteptăm? Așteptăm — ce?

La această oră, Teatrul Dramatic din Baia Mare are, probabil, cel mai mic colectiv din țară: o actriță și trei actori. Căroră li se mai adaugă opt figuranți. Unii — puțini — buni, de real talent. Cîțiva dintre ei vor da examen la IATC și, probabil, vor și reuși. Vor mai reveni după? Promisiunile sînt înduioșătoare, dar pînă atunci mai sînt ani... Există soluții pentru redresarea acestei situații catastrofale? Greu de spus, odată ce repartizările nu mai sînt obligatorii, iar absolvenții vor rămîne, fără îndoială, în perimetrul Capitalei. (Dacă au făcut-o înainte, de ce n-ar face-o și acum?) Știm cu toții, există riscul deprofesionalizării prin creșterea peste măsură a numărului celor fără studii — deși, nu de puține ori, cum bine se știe, talentul nu sălășluiește numai în cei cu studii! Se va putea supraviețui pînă la apariția primei promoții de absolvenți ai IATC? 70? 80? 100? — dar pînă atunci trebuie să mai așteptăm patru ani. Se obișnuiește racolarea de actori din alte teatre, se fac propuneri tentante (dar ne vom putea ține de cuvînt?), se promite marea cu sarea... E adevărat, mai există un „fond” de actori cu o remarcabilă experiență artistică, pensionarii, dar ei ezită să colaboreze date fiind tarifele aberante — cîteva sute pe lună, în timp ce colaborarea cu o trupă particulară este (răs)plătită aproape omenește! Deci, există posibilități... N-avem aici, la Baia Mare, nici regizor artistic, ultimul dintre ei preferînd politica, remarcîndu-se în ședințele CPUN și în voiajurile transoceanice! În absența acestora, apelăm la vechii prieteni ai acestui teatru: Dan Alecsandrescu, Ioan Ieremia, Mihai Manolescu, Magda Bordeianu

(am promisiunea revenirii ei din Germania). Dacă rezistăm pînă la toamnă, se poate ca lucrurile să se îmbunătățească într-o măsură oarecare. Nădăjduind și în niște măsuri concrete, eficiente, urgente ale Ministerului Culturii. Nu în varianta comasării unor teatre sau a desființării altora. Răsfoind Ghidul Cehoslovaciei (Editura Sport-Turism, 1986) aflăm că mai fiecare oraș cit de cit serios are propriul teatru (44 în țară, cîteva zeci la Praga). Dacă la vecinii și prietenii noștri se poate...

Să revenim: cu această trupă eroică (spre a nu folosi cuvîntul „entuziastă”, deși, poate, cuvîntul „disperată” ar fi mai potrivit), totuși, supraviețuim. Repet intenționat cuvîntul, deși îl folosisem mai degrabă înainte. Trebuie să supraviețuim pînă în ziua în care... gîndeam cu toții. Și uite că ziua aceea a venit și tot n-am scăpat de greutate. S-a schimbat doar conținutul! Cu această trupă, mare, mică, deci, realizăm spectacole. Necăzînd în disperare cînd în sală sînt doar o sută de spectatori. Știm că acum pe prim plan este politica. Apoi campionatul mondial de fotbal. Apoi vacanța. Apoi noul an școlar și universitar. Apoi din nou nițică politică. După care vin sfintele sărbători ale Crăciunului. După care vine, vine primăvara... mai vine, din nou, vara... Și, poate la toamnă, în toamna lui '91... mai mult ca sigur în '92... Pentru că, pînă la urmă, publicul tot o să se întoarcă spre teatru!

Ce facem, pînă una alta, la Baia Mare? Am prezentat în premieră, așa cum am mai spus, Confuzia de D. Solomon și Pasiuni în stil italian, spectacol de monologuri de Aldo Nicolaș, ambele în regia lui Ioan Ieremia. Mihai Manolescu realizează în premieră pe țară O barcă în pădure de dramaturgul bulgar N. Haitov.

MIRCEA MARIAN

Director al Teatrului Dramatic din Baia Mare